

udelukket paa Grund af sin samtibige Bopæl andetsteds. For den Vortflyttende kunde jo ligeledes Kongevalget staae aabent, saaledes at ogsaa forsaavidt Udelukkelse fra „Valgbarhed“ under ingen Omstændigheder turde siges uadskilleligen at være knyttet til Vortflytningen, og igjennem Kongevalget sidder jo saa dog her omtrent $\frac{1}{3}$ af Forsamlingens Medlemmer. Maatte det navnlig være mig tilladt i dette Stykke specielt at vende Tanken hen til selve det Medlem af Thinget, om hvis Udelukkelse Talen er, saa var der jo slet Intet i veien for — jeg kjender isvrigt ikke dette specielle Forhold nærmere —, at det Ate Medlem for 1ste Kreds kunde have haft allerede i de foregaaende Aar, i alt Fald i det sidste Aar, en Bopæl samtibigt i den Kreds, hvorhen han nu er flyttet, f. Ex. Sommerophold det ene Sted og Vinterophold det andet, og i ethvert Fald vide vi jo, at det nævnte Medlem fyldestgjør Valgbarhedsfordringerne efter § 39. Det er isvrigt ikke min Agt at forfølge dette videre eller at lægge nogen sær Vægt derpaa, men jeg har dog meent, ikke ganske at burde forbigaae, hvad jeg vel kunde kalde i fornødent Fald en yderligere Forsvarsstilling, naar Ordene fra Udvalgets Side saa stærkt urgeres, og slet intet Die tør have for en friere Opfattelse af den sande og virkelige Mening, der ikke har villet i Løbet af Valgperioden en Udelukkelse fra Sæde i Thinget under de her forhaanden værende Omstændigheder.

Om det nu vel ikke er forekommet mig saa tvivlsomt, hvad Grundlovens Mening og Villie i den her omspurgte Henseende maatte siges at være, saa skal jeg dog paa ingen Maade nægte, at § 58 ingenlunde er affattet saaledes, som den helst maatte være det; tydelig er Paragraphen ganske vist ikke, men den er jo heller ikke skreven med Domicilbestemmelsen for Die, tværtimod paa en Tid, da der endnu slet ikke var Tale om Domicil, og det er derfor saa naturligt, at den fra ingen Side ret passer dertil. Naar man imidlertid specielt savner i denne Paragraph en Sætning, svarende til den, der fandtes i den tidligere Grundlovs § 62, saalydende: „Dog skal Ingen tabe sit Sæde i Landstthinget, fordi han i Løbet af den Tid, for hvilken han er valgt, flytter til en anden

Valgkreds,“ saa er dog berøbet at bemærke, at det jo vistnok havde været hensigtsmæssigt, om en saadan udtrykkelig Bestemmelse ogsaa havde staaet i § 58, idet man saa vilde være bleven reent fri for saadanne Overveielser som de nærværende; men derfor at give det Spørgsmaal, der her er paa Bane, en anden Afgjørelse end den, der i og for sig tilkommer det, vilde dog ligesuldt være meget urigtigt. Dertil maatte jo kræves, at Tilføielsen i den tidligere § 62 netop var bleven udeladt, for at noget Andet skulde gjælde end det, som tidligere gjaldt efter Grundloven af 1849, og saaledes forholder det sig jo ikke i Virkeligheden. Sætningen er udeladt af § 58 længe før der var Tale om Domicilbestemmelsen, og er altsaa ikke udeladt for Domicilbestemmelsens Skyld. Endelig staaer denne Sætning i Grundloven af 1849 heller ikke som en nødvendig Sætning saaledes, at, naar den ikke havde staaet der, vilde efter bemeldte Grundlov Bopælsforandring i Valgperioden ophæve Valgets videre Gyldighed. En „Undtagelse“ fra den foregaaende almindelige Regel, der er gjentagen i den nuværende Grundlovs § 58, var den ikke, og kunde den heller ikke være, allerede af den Grund, at efter Grundloven af 1849, §§ 40 og 41, var Domicilbestemmelsen, som alt tidligere i mit Foredrag berørt, slet ikke henregnet til Valgbarhedsbetingelserne som saadanne. — Som allerede af den ærede 6te Landstthingsmand for 1ste Kreds (Bloug) fremhævet, viser Charakteren af „Undtagelsesætning“ sig navnlig ikke deri, at Sætningen indledes med Partiklen „dog“. Ifødetfor altid at indlede en Undtagelse fra en foregaaende almindelig Regel, sees dette Ord grumme ofte i Lovgivningen at indlede ifkun en nærmere Forklaring eller Bestemmelse af den foregaaende Regel, og saaledes netop her. Der findes i selve Grundloven af 1849 mere end eet Sted, hvor det er Tilfældet, og det er naturligere at henvise dertil end, som det ærede Medlem gjorde, til de tilsvarende Bestemmelser i den gennemseete Grundlov; Henviisningen bliver derved mere flaaende. Jeg vil ikke udføre dette videre, da jeg allerede temmelig længe har lagt Beslag paa Thingets Opmærksomhed, men, idet jeg nævner §§ 30, 77 og 89, blot tillade mig at frembrage den første af disse, § 30, der alle-